

LA CAMPANA DE GRACIA

LAS ELECCIONS

¡Poble! procura imitar aquest exemple pera que tots junts poguém cridar:
¡¡¡VIVA LA REPÚBLICA DEMOCRATICA FEDERAL!!!

Catalunya està de pèsam. Un de sos fills mes ilustres, republicà de cor, que ab son talent y ab sa conseqüència enaltia nostra santa causa, ha mort.

Nostre amic benvolgut, en Robert Robert, al qual no recordarem sense las llàgrimes en los ulls, sense sentir una dolorosa esgarriansa en lo cor, ha baixat á la tomba.

L' aplaudit escriptor, fill de Catalunya que ab tanta galanura, que ab tanta senzillesa, que ab tanta gracia manejava la llengua castellana, fent las delicias de sos lectors ab la frescura sempre nova, sempre espontánea de sos sentiments, ja may mes tornarà á deixarnos sentir sa veu agradable y estimada.

L' home públich que no cometé en sa vida una sola defecció, que ab conseqüència exemplar militá sempre en nostras filas, á pesar de la posició brillant que podia trobar en altres partits, ahont era estimat per tothom, ha mort republicà federal, tal com havia nascut.

Y ha mort, en los mes tristos moments, per quan eran per nostre partit los moments mes ditxosos: ha mort quan la República, somni de tota la vida de nostre amic, ab son triunfo venia á omplir lo cor de tots los bons patricis, que després de llarchs anys d' esforços y de lluyta, veyan brotar lo fruit que ab tant d' anhel y ab tanta de constancia sembraren en nostra estimada Espanya.

En Robert Robert ha mort quan sos esforços anavan á ser recompensats. Màrtir del treball y de la idea, ja que no ha pogut atenyre una recompensa material, segur pot estar de alcanarla en lo fondo del cor de tota la gent honrada, ahont lo recort de 'n Robert Robert, viurá tant com l' idea que tots professém, tant com las obras inmortals ab que ha enriquit la dolsa llengua castellana.

La mort devia també cebarse en una altra persona apreciabilíssima y omplir de dol lo cor generós del President de la República espanyola.

D.ª Josepa Serrano, l' esposa incomparable de 'n Figueras baixá á la tomba, víctima de una aguda malaltia, que en pocas horas destruí un carácter bondadós, amable, senzill y plè d' amor per l' home ab qui durant tant de temps havia estat uida.

Nosaltres que compreném tot lo dol que déu embargar lo cor del President de la República, fém vots perque ab la estimació de tota la gent honrada, ompli en lo possible l' vuit inmens que en ell ha deixat la mort de la seva esposa exemplar per sas virtuts y per son amor, la mort del àngel de la llar doméstica de 'n Figueras.

ELECCIONS.

Que hi arribarém, que no hi arribarém: que la cuestió dels carlins ho impedirà, que ho impedirà la cuestió dels radicals: que la demagogia desentrenada á la llum de l' incendi y al calor de la matansa invadirá l' país com un torrent de lava: que 'ls conservadors tancaràn botigas y fàbricas y l' poble treballador se morirà de fam pèls carrers: que d' aquí á llavors la república ja serà morta y enterrada: en fi que las eleccions no s' farán.... Véus aquí lo que 's deya un mes y mitj endarrera, quan las corts se convocaren.

Y no obstant lo ruido subterrani que se sentia ha desaparegut: las causas de un desastre s' han anat allunyant de tal manera que ja las hém perdudas de vista: la demagogia ha sostingut l' ordre, quan l' ordre ha perillat; los carlins son combatuts sense contemplació de cap classe: los radicals

corren pèl mon ab la qua entre las camas, y fins are ningú s' ha mort de fam, ni ningú per fèrsela passar s' ha menjat cap criatura.

Tothom, en compliment de una ley justa y honrada, prepara las armas del dret pera decidir la sort futura de nostra jova República. Tothom t' un interés en deixarla ben colocada. ¡Com que tothom comprén que ha arribat l' hora de ferli pendre estat!

¿Ab qui la casarém? Sola no hi pot continuar: una noya tan jove y tant guapa corra massa perill, sense un bras fort que la defensi, sense una vigilancia estrema que la privi de caure en los paranyes que en uns temps com los d' are rodejan á la juventut.

Ademès s' ha fet gran y necessita cumplir las lleys que la naturalesa imposa á tots los sers que d' ella dimanen.

Ha de casarse y ha de casarse bè.

Déu nos guard' de que trobès un marit que després d' abusar de la seva hermosura, robarli la herencia que posseheix, envilirli y deshonrarla, l' abandonés ó á còpia de penas y disgustos la dugués á la sepultura.

¡Fora tot home demals antecedents! Fora tot home que no haja sabut ser en sa vida un bon fill de familia. Fora l' que un dia fusellá á sa mare: fora l' carlí que avuy dessangra las entranyas de la patria!...

¡Fora l' moderat egoista y autoritari, que capás fóra de posarli una mordassa y de gosarse ab crueltat en las sevas penas!

¡Fora l' unionista, que la prostituhiria, com ha prostituhit totas las donas, que desde que quedá viudo, tingué en mal matrimoni!

¡Fora l' ridícul progressista, especie de Joan Doneta, calsas com un Joan, cruel com una doneta; antipàtich, rapapiejador y llanut!

¡Fora tot cimbrío fals, que haventhi fet l' amor una vegada, un dia l' abandoná per casarse ab una altra que era mes lletja y mes vella, encare que llavors fòs mes rica que la nostra joveneta!

La república s' ha de casar ab lo poble federal, ab lo poble que ha derramat la seva sanch pera conquistarli un gloriós porvenir, ab lo poble que treballa pera engrandirla y viu pera estimarla; ab lo poble que la considera ànima de la seva ànima, vida de la seva vida, amor de son amor: ab aquest poble que t' el cor com lo sol, radiant de pureza, de claror y d' hermosura.

Aquest ha de ser de la República l' espos inseparable: ella l' vol, y ell la vol: l' amor los acosta; l' amor que inestinguible com la font del sentiment, viurá tant com lo mon, tant com la humanitat.

Y 'ls tractes que l' hi fá aquest poble, son d' alló mes agradosos.

—República, l' hi diu: fora compliments. Jo t' diré tot lo que tinch, tot lo que soch, tot lo que penso. Miram per Catalunya y 'm veurás laboriós, actiu, atrafegat en lo negoci: aquí lo teu palau serà una fàbrica y farém per manera que no s' arruini. Miram per Aragó y 'm veurás noble, generós una mica tossut; pero ab bon fondo: aquí hi tindrás una casa al istil de la terra aragonesa: no 'm demanis mes ni menos. Miram per Valencia y t' coronaré de flors de taronjer; per Andalusia y t' adormiré d' amor al tò de las cordas de una guitarra; per Castella y t' faré un trono de garbas de blat; per Galicia y m' encontrarás dócil com una criatura; per las Vascongadas y trobarás la casa del avi servint d' alberch al nèt; per tot arréu hont vajas veurás las mostres de mon carácter agradable com tot lo qu' es variat, rich en potencia creadora, independent, y amant de mas costums. Tu t' hi gosarás y no voldrás destruirme l' ni uniformarme l'; ¡no es viritat estimada República mèva?..

—Sí, sí, poble espanyol. Jo respectaré y alentaré tot lo bò que posseheixes, y unicament l' esperit de llibertat, l' esperit de democràcia faré que 's barreji ab la atmósfera de tot lo patrimoni inmens que posseixes, á fi de que per tot arréu llueixi l' sol de justicia y de rahò que ha de fer gran lo nostre enllás.

Jo no voldré que ningú interrompeixi las manifestacions de ton carácter variat, y á gran obsequi las rebré, quan al bè s' encaminin, que jo no dupto que serà sempre.

Tu 'm durás en dot la federació; jo t' portaré en dot la democràcia, y vingan los vehins á admirar la felicitat dels dos esposos.

D' aquesta manera parla la República: d' aquella manera parla l' poble federal.

Lo dia de las eleccions se casan. Per ço 'ns preparém á pendre part en aquesta festa. Per ço l' temps se serena, contra tot lo que 's deya, y tothom se prepara á obsequiar ab sos vots als núvis, que sols ab sos vots se darán per contents y satisfets.

BATALLADAS

Mirarém de consagrar lo próxim número al recort del amic inolvidable, del escriptor eminent y del republicà de conseqüència may dementida, Robert Robert.

Reproduhirém algunas de sas obras catalanas mes notables, y farém menció dels rasgos de sa vida mes característichs.

En Robert Robert es tot un carácter.

Y es un carácter que 'ns honra.

Poch temps avants de morir, quan anava pèls carrers de Madrid ab la mort á las entranyas, entrá un dia al Café Suís.

Los amichs al vévrel groch, passat, sens esperansas, s' entristiren.

Ell los allargá la má.—¿Com anem? l' hi preguntaren ab tristesa,

—No sé: respongué en Robert. Vaig sol pèls carrers y 'm faig lo mateix efecte de quan me passejo ab una persona que 'm fastidia y que no me la puch treure del damunt.

ALS MARTIRS DE LA REPÚBLICA.

SONET.

¡Oh! vosaltres, que duts de l' heroisme la vostra sanch ab gust heu derramat, per la guerra fatal del despotisme lo vostre pit mirantne desgarrat; vosaltres, héroes, que devant l' abisme ni un sol moment tant sols heu vacilat, retxasantne ab furor lo fer cinisme de qui infame comprarvos ha tractat; ¡oh! vosaltres, terror de tota l' horda que gosa trepitjar nostre montanya blandint la teya y l' assesí punyal, lo poble tot los vostres fets recorda, quan s' assenta per sempre en nostra Espanya la causa santa de la Federal.

XIXA.

Los carlins s' han proposat arruinar á las empresas periodísticas.

A aquest efecte han posat pena de la vida al corrèu ó peató que fos atrapat conduhint periódichs.

Com en los periódichs s' estampan las grans tunyinas que reben, es natural que impideixin la seva circulació.

Impedirán la circulació... pero no impedirán de cap manera las tunyinas.

En la reunió dels milicianos madrilenyos en la Plassa de Toros, mori la partit radical.

Allí havia de morir, en la Plassa de Toros, á mans del *catactero*.

¡Ignominia!

¿Que m' en diuen de un conato de insurrecció radical, dut á efecte per recuperar lo

turró del presupost, en los moments en que corran los carlins per la montanya y en que es necessari tenirhi en ellas totas las forsas del exércit?

¿No es veritat qu' es patriótic y digne?..

A la disolució del Ajuntament de Madrit, déu respondre la de tots los Ajuntaments d' Espanya que no sigan afectes á la actual situació.

No voliam nosaltres entrar en lo terreno revolucionari; pero 'ns hi han dut. Hi som y jay de nosaltres si arribém á dormirnos!

Are mes que may demaném confiança absoluta en lo Govern.

Ja que tanta gloria ha sabut conquistarnos, ja que tant bé ha sabut desferse dels enemichs de la República, que trobi en nosaltres aliats fermes y disposats á apoyarlo fins al cumpliment definitiu de nostres desitjos, que son los seus mateixos.

Ab nostre apoyo, serém forts nosaltres y ell contra totas las reaccions.

Demá té lloch á Barcelona y en alguns punts de la provincia l' ante-votació de candidats, pera las próximas elecciones de Constituyents.

Convé que 'l partit en las elecciones se presenti unit y compacte com un sol home, dant una pública mostra de que sent únas las aspiracions, úns son també 'ls medis que emplea pera realisarlas.

A aquest efecte 's fa l' ante-votació. D' ella á ningú s' esclueix. Per lo mateix lo candidat que surti ab majoria siga qui siga, mentres á nostra comunió pertanyi, deu ser lo qui portin á las urnas, tots los federals, e. la votació definitiva.

Qui no concorri á l' ante-votació, no 's queixi després: qui veja que no surt la persona de la seva preferencia, no s' abstinga de votar. Avants que tots los descuits y que totas las ideas de carácter personal, está l' idea del partit republicá federal, l' idea que 'l manté y déu mantenirlo sempre *unit y compacte*, com las closcas de una pinya, que mútuament s' apoyan.

Avants Barcelona tenia una guarnició numerosísima.

Avuy encare no té un batalló.

L' ordre públich es perfecte; ningú tem cap perill, y tothom se véu precisat á reconeixre que sense exércit també 's pot viure.

Acostantse las elecciones, un conçellet als electors may hi es de més.

Triéu entre totas las personas que 's presentin, las que ab mes alt grau reuneixin aquestas qualitats:

—Consequencia antigua y may desmentida.

—Claretat de criteri y fermesa de carácter.

Que ningú 's fihí dels que fá poch temps militan en nostras filas.

Es precis coneixre á la gent: y no deixarse ilusionar per la xarramenta de ningú.

Fets fan proba; paraulas lo vent se las emporta sempre.

Convé elegir gent desinteressada que treballi per la patria y per la idea.

Es necessari que 'l diputat vaja á dur principis á l' obra de las Constituyents, y no á buscar *principis* y postres.

L' obra que vá á empendre's es grandiosa, y es una obra comuna; y nosaltres devém contribuir á ella construint scs fonaments.

Aquests fonaments los construirem, fent una bona elecció.

La mort de la Senyora de 'n Figueras, no mes ha alegrat als enemichs de la República.

Perque, tal vegada en lo accés de son dolor, nostre ilustre president anuncia l' idea que tenia d' abandonar la vida pública, no pogueren contenir la seva satisfacció y á so de bombo y campanillas anunciaren aquest pensament en sos periódichs.

¡Imbécils!

Ignoran potser que després de l' incomparable esposa que ha perdut, l' hi queda á n' en Figueras, una altra esposa á qui donar lo seu cor.

¿No saben potser que aquesta esposa, ahir segona y avuy única, 's diu Espanya republicana?

Encare hi ha qui parla de intervenció estrangera.

Jo per satisferlo, l' agafava y lo duya á l' Exposició de Viena com un modelo d' espanyol patriota.

Lo govern ha dat un cop d' Estat.

Si: ha dat un cop al que anava á darne un altre á traició.

No es ell lo traïdor, sino 'l que l' ha provocat.

Espanya entera saluda avuy la victoria del govern. Es la victoria de la llibertat republicana, contra l' immoralitat y las farsas radicales.

Es lo triunfo de l' honradés y de la moralitat, sobre 'l desdoro y la concupiscencia.

Es lo desvaneixement de l' últim núvol sobre nostre cel polítich.

Los conservadors decidament volan retréure's en las próximas elecciones.

Los conservadors retrets me fan tanta por, com si 'm diguéssin: los partidaris de Felip II volan tornar á colocarlo al trono pera restablir la Santa Inquisició.

Lo de Málaga diu que martxa bé: lo d' aquí á Barcelona ja veyém que no pot anar millor, lo de la disciplina cada dia vá arreglantse, y tot fá cara d' arribar á un bon fi.

Escoltém als enemichs de la situació y 'ns dirán que ab aquesta anarquía no 's pot viure.

Lo que no 's pot viure es fora del presupuesto. ¿No es veritat Srs. monárquichs?..

A l' iglesia d' Olot s' hi dona ball cada nit. L' orga fa d' orquesta, las llántias d' aranyas... y... ¡viva la gresca!

Com los carlins s' han empenyat en que 'ls voluntaris Olotins vetllessin, ells que si, no volen vetllar sense ballar. Y en divertirse fan molt bé.

Los carrils ja tornan á estar trencats. Y que no hi valen braguers!

Ab motiu d' haver sigut en Saballs nombrat compte de Berga, se 'l coneixerá per Saballs lo bergant.

En Figuerola ha sigut prés á consecuencia dels últims fets de Madrit.

L' Hisenda espanyola abatuda desde qu' ell hi posá las mans, respira y esclama:

Déu té un bastó!

Conta un periódich que un tal Bet, cabecilla que ocupa 'l Congost, detingué l' altre dia

'l Correu, obrí las cartas, y una d' ellas que contenia valors, la féu trasmetre á son dueny per medi de un propi.

Lo cabecilla Bet devia estar borrarxo.

De segur que estant seré no 'u hauria fet.

—¡Ola escombriayre! Ja pensava que t' havias perdut.

—¿Perqué senyora Pona?

—Quatre senmanas fa ja que no 't veyam.

—Jo l' hi diré: es qu' estava ocupat en una feyna molt... molt santa.

—¡Que 'm dius!

—¡Oh si senyora! Si vosté m' hagués vist ab lo fusell al coll, ab una boyna que ni pintada, ab déu rals á la butxaca y algunas.... gangas.

—Me deixas pasmada!

—Tambè vaig besar la má d' aquella senyora que vá ab l' Alfonso....

—Mare de Déu!...

—Que vol dir?...

—Un escombriayre besar la má de una primcesa?

—¡Oh! Es que tenía de ser aixó, ó cincuenta palos!

EPITAFIS.

Aquí jau tot un *malvat*.

—¿Es un carlí?—Endevinat.

Reposa aquí un *jugadó*:
abrotxis bè lo paltó.

Jau á n' aquí un *pastissé*.
Fins en morirse hu vá sé.

Aquí un capellá reposa
que mataba als seus germans;
si es que haveu tocat sa llosa
anéu's á rentá las mans.

XIXA.

Lo *Pesament Espanyol* digué que Pio IX es lo Noé denostre época.

¿Es lo Noé, pregunta un diari republicá, per que conserva á son costat animals de totas las especies?..

La coincidencia de la resolució presa pèl govern en la cuestió dels artillers, ab una exposició enviada á Madrit per un círcul polítich d' aquesta capital, ha fet que 'ls periódichs anti-republicans, parléssin de *notas catalanas*, de que aquí feyam la lley á la nació, y de que aixó no podia continuar.

Sens voler ofendre en res al indicat círcul, aixó 'us porta una escena á la memoria:

Som á la revolució de las quintas.

—¿Prén part en Sendil ab lo moviment? pregunta en Prim á n' en Gaminde.

—No senyor—respon aquest.

—Estiguém tranquils, donchs.

Al menos aixis ho contan.

—¿Perqué 'ls madurs se mostravan tant amants del ordre?

—Perque tenian la payella pèl mánech.

—¿Hi ha que tenir la payella pèl mánech pera ser amant del ordre?

—Si senyor. Proba: Que are que 'ls demagogos l' hi tenim, los mateixos demagogos ne son amants.

—Dochs diga que si 'ls madurs hi haguéssin atinat, ja podian darlos la payella trenta anys endarrera.

Uns diuen que 'l Terso es mort; altres que s' ha tornat boig.

Jo voldria que 'm diguéssin quan ha tingut cervell.

Ja quan nasqué la mica que 'n tenia, se l' hi vá torná un bunyol.

Diu que á Madrid tenen tanta ràbia als catalans.

Tot aix  crech.

Quan veig que   Madrid corran tantas *bolas* respecte lo que aqui passa, conech que deu haverhi molta *rabia*.

  LA MEMORIA DEL CIUTADÀ

ABDON TERRADAS.

Ja la campana sona;
ja lo can  retrona,
eridem; eridem,
República volem!
Terradas.

Baix lo pes del tir , trist dormitaba lo brau lle  de nostra hispana terra; y ni 'l toch del clar , nunci de guerra, logr  rompre 'l letarch que 'l dominaba. Quan de prompte una v u forta resona; y deixant la humilitat per la bravura, lo foch del llam en los seus ulls fulgura y cent brams de un plegat al espay dona. Al vent llessa gentil s' aspre melena, sacut sos llocs ab sa robusta cua, y com si ne enflaires fresca carn crua fa plassa al goig, sa acongoixosa pena. Quina es la v u qu' al brau lle  desperta? La t va sols, Abdon, ¡paraula santa! V u qu' als tirans eternament espanta! Del poble rey, lo vetllador alerta! Era ta v u que llibertat pregona; la llavor que sembrares   mans plenas per las vilas, los prats y las arenas que avuy bon fruit   pl , per tot ne dona. Era del dret, la v u que resucita, la f  que marti' t' féu tras cent jornadas, que fa qu' al pronunciar ton nom, *Terradas* ide goig y pena ensemps, mon cor palpita. Era la v u de ta potent campana, que   los tirans de nostra terra allunya; era lo crit que un dia Catalunya lless  sens trobar s  en la terra Hispana. Justicia plena 'l temps t' ha fet patenta. Frateritat avuy lo mon pregona. ¡Ay del malvat que ab intenció fellona robarnosla atrexit encara intenta! Salut, martir, salut; dorm en la fosa tranquil, pus que república es j  Espanya No m s pena ni dol, terror ni sanya, la llibertat avuy vetlla ta llosa. Dorm sens recel; la terra catalana lliure ser ; no en v  dares ta vida; si may per mala sort, fos oprimida.... República dir ; nova campana.

EDUART VIDAL VALENCIANO.

Per complaure   molts de nostres correligionaris, lo ciutadà Vidal Valenciano ha consentit en que publiquessim esta composició.

Los radicals han volgut morir tal com visqueren.

Es un partit que ja 'u deyam nosaltres: —Tindr  una mala fi.

Y l' ha tinguda. Lo dia que proclam  la república fou lo dia que preng  un veneno.

Desde llavors, enmagrit, groch, sense esma, lo partit radical no ha fet mes que *patatejar*.

Un dia volgu  'l poder y caygu .

Torn    aixecarse; torn    volerlo; y torn    caure.

Y   cada caiguda hi deixava trossos de la seva existencia.

La primera vegada hi deix  algunas carteras. La segona hi deix  l' Assamblea. Are hi ha deixat lo bou y las esquellas, es   dir, la Comiss  permanent, l' Ajuntament de Madrid, y la vida.

Segons conta un peri dich gironí, en Saballs al tornar de Berga, passant per un poble d' aquella provincia tract  de dar un ball.

Estava de bon humor. Després del fusellament dels voluntaris, es molt natural.

Al efecte de que la cosa an  ben lluida, deman  al rector que presidís la festa, y aquest ho féu de molt bon grat, y no sols la presidí, sino que 's féu un ta  de repicarla ab

D. Nieves, mentres l' inclit cabecilla feya giravoltar   la majordona del rector.

Es una curiosa *quadrilla* de can-can, que recoman m al aplaudit compositor coreogràfic Sr. Moragas.

Hi ha que anyadir que l' endem  'l Rector no pog  dir missa per trobarse indisposat.

Perque no l' avisava en Saballs!.. Ah bromista!

CANTARS.

Los carlins en la montanya fan trenta mil disbarats, lo mateix fan los pollastres quan no 'ls queda gens de sanch.

Diu que 'ls carlins tot ho creman y que tot ho fan malbé: també està cremat lo poble y vol ferlos malbé   n' ells.

A.

Are en totas las iglesias eix lletrero hi posar n:

« *A ralet y mitj 'l entrada, y assientos fixos   ral* »

Molts al pintar lo dimoni han pintat un mico ab banyas: si hi cregués jo, 'l pintaria ab mant o y ab sotana.

Si 'm dius que un carlí es bon home, que ab D u creu lo capell  y que jo s  absolutista, te dir  que t' has tallat.

Digam lleig, digasme nano, digam tonto, heretje, incrèdul, pero sobretot no 'm digas *sagristà, carlista   neo*.

M. G.

Per tros d' ase 'l radical; per dits lo conservad ; lo madur per sangunera; lo carlí per serho tot.

J. R.

EPICRAMAS

D. Pau que era molt carlí y si 'u dich aixis, no m' erro, me deya avants de mori:

—« *Que 'n duras pochs Valentí de capellans al enterro!* »

Y are que 'l pobre ja es mort per poderlo an    enterr , han tingut la trista sort que ni per un grapat d' or han trobat un capell .

VALENTÍ VALENT.

Estava un cop passejant per veure d' agafar gana, quan de prompte en un instant vaig sentir per 'll  al voltant una gran furt  de llana.

Jo vaig pensar: —« *Que ser ?* » Me giro per veure 'l qu' era y... ja no ho vaig estrany : tres carlins y un capell  que 'm venian al darrera.

PERE SENSE POR.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

de la Campana.

Han rem s xaradas que aniran al torn seguint son m rit y que s' insertaran quan los toqui, los ciutadans D. Pato, Pep, Un pagès de fora, Un espiritista, Mariano Pardalet, Quarantados de la quinta, Gura, Eamanilloina, Un jove de Barcelona, Bolet de la gleva, Ramon Gorgas, Sabatassas, M. Sillac, R. S. Parg s, Un tap  pinxo, Suiza Novas, Marieta Roig y Peto, Un Caldari, C. P. Quatrulls.

Yankeo. — Aprofitar m alguns dels seus epigramas. — Ciutadà S. X. Barcelona. — Sentim per lo retràs ab que las havém rebudas, com per los molts originals que tenim, no poder inserir arase oposicions que 'ns envia. — Un cat lich vell.

— Ll stima que la poesia de vost  siga tant prosaica! — L' her u de casa — En un pr xim número insertarem los seus versos. — A. F. O. — Gracias p ls seus epigramas. — F. Serra. — Insertar m la seva poesia. — Nela. — L' epigrama de vost  mereix purirse. — A. S. y C. — Idem. Idem. — Quatrulls. — En los seus epigramas hi falta sal, pebre y dem s amaniment. — Sr. D. I. G. y J. F. — Del assumpto que 'ns encomana 'm hem parlat ja en l' últim número. — Simó Nofra. — Los goigs de vost  revelan bonas disposicions y 's insertar m si no tinguessem originals de mes inter s. Crey m que seguir  favorerentnos. — Pere sense por — Encare que no 'u veja tot insertat, cregui que no 's perdr  res. Gracias mil gracias. — Un actor del Odeon. — Los cantars bé, l' epigrama es fluixet. A las taulas no fau cap efecte. — Xixa. — Guard m los cantars,   pesar de que vostè n' ha fet de millors. — Valentí Valent. — B  molt bé. — A. F. O. — Gracias p ls epigramas. — Un del bigoti ros. — De l' original que 'ns envia no 'm fem res. — F. C. — Si està mal   Santa Coloma, mudi de poble: los versos no 'l far n estar pas millor, creguins. — L' aprenent. — Estudihi forsa y quan siga fadrí veurem d' insertar lo que 'ns envia. — Xarau. — Idem. Idem. encare que no se 'n diga d' aprenent. — Bunyol. — Jo no s  si vostè ho serà; pero lo que 'ns envia si que u' es. — Pobre Dimoni. — Per fer versos se han de saber contar las silabas. — Carlos set . — Ja 's coneix que corra pel mon d' incognit; lo qu' es epigramas com lo que 'ns envia son dignes de la campanya carlista. — C. Cattillas. — Lo que feya avans pot seguirho sent are, y ho rebrem   favor. — Antonet de la Figue. — Massa grasset, noy, massa grasset. — Boixompifaig. — Ja veu qu' hem aprofitat lo qu' hem pogut. — M. S. — Los seus versos preguntant y no responnent deixan l'  nimo fret. — M. Roig y Pelo. — Aprofitat m algun dels seus epigramas. — Lo Dimoni. — Idem. idem. — Mero Grabat. — En lo número pr xim insertarem lo seu. — Pag s de fora. — Arreglant alguna cosa, pot posarhi part de lo que hem rebut. — Un espiritista. — Idem, idem. — Eamit-loina. — Idem, idem. — R. S. P. Numancia. — Idem, idem. — Gura. — Dels seus epigramas un es gastat y l' altre gras. — Hem rebut endavinallas de A. F. O., Bolet de la gleva, Sr. Fasols, Yankee, Mata y C. de Areays de Munt.

SOLUCIÓ

  los dos xaradas y a la endavinalla del número anterior.

Est  probat avuy dia que sols gastaren VE-RI contra del FE-DE-RAL poble en la montanya 'ls carlins, y 'ls redactors de la BOM-BA en sos rabiosos escrits.

ANDRÉU ROS.

Han rem s las tres solucions exactes los ciutadans un jove de Barcelona, M. Sillac, Cosme Collillas, Jo, L' Antonet de la Figue, Carlos set , Eamanilloida, Yankee, Nela, Un sarahuista, Un busso, Marieta Tascona, Boixompifaig, Gura, Un esperitista, C. P., Aquell de la barretina, R. S. O., Pau Tre nina, Pep.

Han rem s la segona y tercera los ciutadans Quarantados de la quinta, Mariano Pardalet, M. S., Marieta Roig y Pelo, Lo dimoni, Noy de las natas, A. F. O.

La segona l' han remesa no m s los ciutadans Quimet Xano, Mero Grabat, Un pagès de fora.

XARADA

I.

A veure   n' en primera y dos

que 'l duyan pr s y lligat

per la prima; y gent darrera,

 hi y tres! vaig dir al instant.

Lo poble ¡tot! l' hi cridava

qu' es terme de actualitat,

y volia arrossegarlo...

  Oh quanta barbaritat!..

PEP.

II.

Si 'm trob s jove y primera

per compte d' anar p ls dos

passejarme y ferne l'  s

com feya mentres ho era,

miraria de trobar

al tot, home delinquent

y darli tal escarment

que no 'u pogués mes contar.

UN APRENENT DE POETA.

ENDEVINALLA.

Tall ne tinch y may ne menjo

esquena y no s  persona.

Jo crech que tonto ser 

qui no endevini eixa broma.

PAU TRE NINA.

(Las solucions en lo pr xim número.)

I. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.